

mulțumesc
pentru amintiri

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern este o tânără irlandeză care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc* (*P.S. I Love You*, 2004; ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de țări și ecranizat, devenind instantaneu un succes internațional.

Următoarele romane s-au bucurat de aceeași primire din partea cititorilor, fiind traduse pe toate continentele și vândute în peste 15.000.000 de exemplare.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern puteți afla urmărindu-i conturile de Twitter – @Cecelia_Ahern – și Facebook – Facebook.com/CeceliaAhernofficial –, precum și pagina de internet: www.cecilia-ahern.com.

„Scriu povești reale. Scriu despre oameni. Nu ca un produs al mediului în care trăiesc, ci plecând de la ideea că toți suntem construiți la fel. Scriu despre emoții, despre iubire și dispariția ei, despre cum trebuie să-ți găsești calea, indiferent cine ești sau unde te afli.“

Cecelia Ahern

Alte romane scrise de **Cecelia Ahern**:

P.S. Te iubesc (ALLFA, 2005 – ecranizat. *P.S. I Love You*)

Suflete pereche (ALLFA, 2006 – ecranizat *Love, Rosie*)

Prietenul nevăzut (ALLFA, 2007)

Dispăruți fără urmă (ALLFA, 2008)

Cadoul (ALLFA, 2009)

Cartea viitorului (ALLFA, 2010)

Întâlnire cu Viața (ALLFA, 2013)

O sută de nume (ALLFA, 2013)

Cum să te îndrăgostești (ALLFA, 2015)

cecilia
ahern

**mulțumesc
pentru amintiri**

Traducere din limba engleză de
Marilena Iovu

Pentru Marianne,
care pășește ușor, dar face să se cutremure totul

Cititorilor mei
le mulțumesc că au încredere în mine

Mulțumiri scumpei mele familii pentru dragoste,
călăuzire și sprijin: David, mami, tati, Georgina,
Nicky, Rocco, Jay, Breda și Neil. Lui Marianne
pentru influența ei benefică și pentru spiritul vizionar.
Le mulțumesc lui Lynne Drew, Amanda Ridout,
Claire Bord, Moira Reilly, Tony Purdue,
Fiona McIntosh și întregii echipe de la HarperCollins.
Multe mulțumiri, ca de obicei lui Vicki Satlow
pentru devotamentul ei și lui Pat Lynch. Aș dori
să le mulțumesc tuturor prietenilor mei pentru că
mă sprijină și sunt alături de mine în această aventură.
Mulțumiri speciale lui Sarah, care a fost zâna mea bună.
Îi mulțumesc lui Mark Monahan de la Trinity College,
lui Karen Breen de la Serviciul irlandez de transfuzie
a sângelui și lui Bernice de la Viking Splash Tours.

Dedicată, cu toată dragostea, bunicilor mei
Olive & Raphael Kelly și Julia & Con Ahern.
Mulțumesc pentru amintiri.

Prolog

Închide ochii și privește în întuneric.

Acesta era sfatul tatălui meu pe vremea când eram copil și nu puteam să adorm. Sigur, n-ar vrea să-i urmez sfatul acum, dar nu-mi pasă, mi-am pus în gând să fac așa. Privesc întunericul nesfârșit care se întinde îndărătul pleoapelor mele închise. Deși sunt întinsă pe jos, simt că sunt în cel mai înalt punct în care m-aș putea afla; mă țin de o stea pe cerul nopții pendulând deasupra unui gol negru și rece. Arunc o ultimă privire degetelor mele care țin strâns steaua luminoasă și mă desprind. Cad, mă prăbușesc, apoi plutesc, apoi iarăși cad, aștept să ating tărâmul vieții mele.

Acum știi, așa cum știam și când eram mică și mă luptam cu somnul, că dincolo de ecranul subțire al pleoapelor închise se află culoarea. Mă tachinează, provocându-mă să deschid ochii, să-mi piară somnul. Sclipiri de roșu și arămiu, galben și alb îmi colorează întunericul. Refuz să deschid ochii. Mă răzvrătesc și strâng pleoapele mai tare, pentru a bloca orice fir de lumină, care nu ar face altceva decât să-ți distragă atenția și să te țină treaz – un semn că acolo este viață.

Dar în mine nu mai pulsează viața. Sau, în orice caz, nu o simt, de aici unde stau întinsă, la baza scărilor. Inima îmi bate mai tare acum, ca un boxer victorios rămas în picioare

în ring, agitând victorios mânușa roșie în aer, refuzând să plece de acolo. E singura parte din mine care contează, singura care a contat vreodată. Se luptă să pompeze sângele în jur pentru a vindeca, pentru a înlocui ceea ce pierde acum. Dar sângele îmi iese din corp cu aceeași viteză cu care este pompat; formând un ocean în jurul meu, acolo unde am căzut.

Ne grăbim, ne grăbim, ne grăbim. Ne grăbim întruna. Nu avem niciodată timp aici, încercând să ajungem acolo. Ar fi trebuit să fi plecat de aici cu cinci minute mai devreme, ca să ajungem acolo. Telefonul sună iarăși și înțeleg ironia. Aș fi putut să nu mă grăbesc și să răspund acum.

Acum, nu atunci.

Aș fi putut să cobor scările încet. Dar ne grăbim mereu. Cu excepția inimii mele. Care acum și-a încetinit bătăile. Nu prea îmi pasă. Îmi duc o mână la burtă. Dacă am pierdut copilul, ceea ce presupun că s-a întâmplat, voi ajunge alături de el acolo. Acolo... unde? Unde o fi. El sau ea, atât de mic; ce ar fi devenit – rămâne o întrebare fără răspuns. Dar acolo îl voi îngriji ca o mamă, așa cum aș fi făcut aici.

Acolo, nu aici.

Îi voi spune: „Îmi pare rău scumpete, îmi pare rău că ți-am frânt șansele, șansa mea – a noastră – de a avea o viață împreună. Dar închide ochii și privește în întuneric, așa cum face mama, și ne vom găsi drumul împreună“.

În cameră se aude un zgomot și simt o prezență omească.

— O, Doamne, Joyce, o, Doamne! Mă auzi, iubito? O, Doamne! O, Doamne! O, te rog, Stăpâne bun, nu Joyce a mea, n-o lua pe Joyce! Rezistă, iubito, sunt aici! Tata e aici!

Nu vreau să rezist și aș vrea să îi spun lucrul ăsta. Mă aud gemând, ca un animal care scheaună, și mă șochează, mă sperie. Am un plan pe care aș vrea să i-l spun. Aș vrea să plec, fiindcă doar atunci aș putea fi alături de copilul meu.

Atunci, nu acum.

Tata mi-a oprit căderea, dar nu am aterizat încă. Mă ajută să fiu în echilibru peste nimic, să planez, în timp ce sunt forțată să iau o decizie. Aș vrea să cad în continuare, dar el cheamă o ambulanță și mă strânge de mână cu atâta forță de parcă *el* s-ar agăța de viață. Ca și cum numai pe mine m-ar avea. Îmi dă la o parte părul de pe frunte și plânge în hohote. Nu l-am mai auzit plângând. Nici măcar la moartea mamei. Se agăța de mâna mea cu toată forța pe care nu știam că o are trupul lui bătrân și îmi amintesc că sunt tot ce are și că, încă o dată ca și mai înainte, el e toată lumea mea. Sângele continuă să iasă din mine. Grăbit, găbit, găbit. Ne găbim mereu. Poate că mă găbesc și acum. Poate că nu mi-a venit timpul să plec.

Simt pielea aspră a mâinilor lui, care le strâng pe ale mele, iar intensitatea și familiaritatea lor mă forțează să deschid ochii. Lumina îi umple și zăresc chipul lui, o privire pe care n-aș vrea s-o mai văd vreodată. El se agăța de copilul lui. Eu știu că l-am pierdut pe al meu; nu-l pot lăsa să și-l piardă și el. Am luat o decizie, dar deja sufăr. Am aterizat acum, pe tărâmul vieții mele. Iar inima încă mai bate.

E frântă, dar bate în continuare.

Cu o lună înainte

Unu

— Transfuzia de sânge, explică doamna doctor Fields de pe podiumul aulei din clădirea Facultății de Arte Trinity College, este procesul de recoltare a sângelui sau a componentelor sangvine de la o persoană în vederea utilizării terapeutice la o altă persoană. Transfuziile de sânge pot trata probleme medicale, cum ar fi pierderi masive de sânge cauzate de traume, operații chirurgicale, șocuri, acolo unde mecanismul producerii de globule roșii nu mai poate avea loc. Iată câteva date. În Irlanda este nevoie de trei mii de donații de sânge în fiecare săptămână. Donatorii reprezintă doar trei la sută din populația Irlandei, asigurând sânge pentru o populație de aproape patru milioane. Una din patru persoane va avea nevoie de o transfuzie de sânge la un moment dat. Uitați-vă în această sală.

Cinci sute de capete întorc capul spre stânga, spre dreapta și de jur-împrejur. Tăcerea este întreruptă de câteva chicoteli.

Doamna doctor Fields ridică vocea pentru a se face ascultată.

— Cel puțin o sută cincizeci de persoane din această sală vor avea nevoie de sânge la un anumit moment al vieții lor.

Asta îi reduce la tăcere. O mână se ridică.

— Da?

— De cât sânge are nevoie un pacient?

— Depinde de lungimea sforii, tâmpitule, se aude o voce batjocoritoare din spate și un ghemotoc de hârtie zboară în capul celui care a pus întrebarea.

— Este o întrebare foarte bună. Ea se încruntă în întuneric, neputând vedea studenții din cauza luminii proiectorului. Cine întreabă?

— Domnul Dover, spune cineva din celălalt capăt al încăperii.

— Sunt sigură că domnul Dover poate răspunde și singur. Care e prenumele tău?

— Ben, răspunde acesta abătut.

Izbucnesc râsete. Doamna doctor Fields oftează.

— Ben, îți mulțumesc pentru întrebare, iar voi, ceilalți, aflați că nu există întrebări stupide. Asta își propune Săptămâna Sânge pentru Viață: să răspundă la toate întrebările pe care le aveți, să aflați tot ce doriți despre transfuziile de sânge înainte de a fi posibili donatori astăzi, mâine, restul zilelor în care veți fi în campusul universitar sau poate cu regularitate în viitor.

Ușa sălii se deschide și lumina se strecoară în sala întunecată. Justin Hitchcock își face apariția, iar expresia concentrată de pe chip e pusă în evidență de lumina albă a proiectorului. Sub un braț are o mulțime de dosare, fiecare vârât în celălalt. Ține un genunchi ridicat pentru a le susține. În mâna dreaptă duce o servietă burdușită și un pahar de plastic cu cafea, aflat într-un echilibru precar. El pune încet jos piciorul care stătea în aer, ca și cum ar fi executat o mișcare Tai